

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.543 van 17 maart 2015
in de zaak A. 211.271/XIV-35.409**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 3. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Renaat Van De Sijpe
 kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
 Heistraat 189
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 8 januari 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 115.435 van 10 december 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.282 van 6 februari 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 januari 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Renaat Van De Sijpe, die verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Corinne Flamang, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest gedeeltelijk eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 mei 2013 in hoofde van de verzoekers een beslissing waarmee hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) van 24 april 2013 niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Eveneens op 16 mei 2013 neemt de staatssecretaris in hoofde van iedere verzoeker afzonderlijk een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod gedurende drie jaar.

Op 19 juli 2013 stellen de verzoekers tegen de vier voornoemde beslissingen van 16 mei 2013 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 10 december 2013 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekers werpen in een eerste middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 9ter en 39/65 van de vreemdelingenwet.

Zij voeren eerst aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de jurisdictionele motiveringsplicht heeft geschonden door, tegen het verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring in, te oordelen dat de verzoekers niet betwistten dat zij in het standaard medisch getuigschrift, gevoegd bij de aanvraag van 24 april 2013, dezelfde medische argumenten inriepen als bij de eerdere aanvraag van 16 januari 2012. De verzoekers hebben er immers op gewezen dat bij eerste verzoekster naast een ernstige posttraumatische stresstoornis inmiddels ook sprake was van angst, insomnia, nachtmerries en concentratiestoornissen. Bovendien was de behandelende arts bij de laatste aanvraag van oordeel dat er sprake was van een reëel risico voor het leven van

eerste verzoekster, minstens van een risico voor haar fysieke integriteit, indien de behandeling zou worden stopgezet.

Vervolgens voeren de verzoekers aan dat de eerste rechter foutief heeft gesteld dat de verwerende partij enkel de vermeldingen uit het standaard medisch getuigschrift als uitgangspunt mag nemen voor zijn beoordeling of nieuwe elementen worden ingeroepen die niet voorlagen bij de vorige aanvraag. Op die manier heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 9ter van de vreemdelingenwet foutief geïnterpreteerd en er een voorwaarde aan toegevoegd die niet in de wet staat. Te dezen hebben de verzoekers nieuwe, niet-medische gegevens toegevoegd aan hun aanvraag van 24 april 2013 waarmee zij aantoonde dat in hun land van herkomst, anders dan de verwerende partij bij de beoordeling van de vorige aanvraag voorhield, geen efficiënte behandeling mogelijk is. De verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer moeten ook andere nieuwe elementen, zoals de (on-)beschikbaarheid en de (on-)toegankelijkheid van de medische zorgen, beoordelen indien deze worden voorgelegd. In het voornoemde artikel 9ter is immers sprake van alle nuttige en recente inlichtingen aangaande de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat de kritiek van de verzoekers tegen de feitelijke beoordeling door de verwerende partij is gericht waar zij voorhouden dat zij wel degelijk hebben betwist dat zij dezelfde medische elementen hebben ingeroepen. De Raad van State mag zich als administratieve cassatierechter echter niet in de plaats van de verwerende partij stellen noch in de plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter. De verwerende partij acht het middel daarom niet-ontvankelijk.

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekers betreffende de niet-medische elementen in de aanvraag van 24 april 2013, stelt de verwerende partij dat zij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk moet verklaren indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag werden ingeroepen. De wetgever heeft

daarbij het standaard medisch getuigschrift geïllustreerd en als uitgangspunt genomen voor de beoordeling of er sprake is van nieuwe elementen. Het loutere feit dat de verzoekers nieuwe informatie hebben toegevoegd over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid in het land van herkomst doet geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij kon vaststellen dat de verzoekers zich op dezelfde medische elementen beroepen. De verzoekers blijven in gebreke met concrete elementen aannemelijk te maken waarop zij zich steunen om ook niet-medische elementen in aanmerking te nemen.

6. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Zij voegen toe dat zij de Raad van State niet vragen zich in de plaats van de verwerende partij te stellen maar wel om na te gaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met alle gegevens in het administratief dossier en het inleidende verzoekschrift rekening heeft gehouden. Zij volgen de verwerende partij niet waar deze stelt dat het voor zich spreekt dat de wetgever het standaard medisch getuigschrift heeft geïllustreerd als uitgangspunt voor de beoordeling of er sprake is van nieuwe elementen.

Beoordeling

7. Het eerste middel is enkel gericht tegen de verwerping van het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste aanvankelijk bestreden beslissing, dit is deze waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk is verklaard.

8. Naar luid van artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onder meer niet-ontvankelijk “wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling”.

In het bestreden arrest wordt met betrekking tot de nieuw aan te voeren elementen overwogen dat de verwerende partij de vermeldingen in het verplicht bij te voegen standaard medisch getuigschrift als uitgangspunt kan nemen voor haar beoordeling en dat kan worden aangenomen dat de verwerende partij zich, wanneer zij moet oordelen of nieuwe elementen worden ingeroepen die niet eerder werden ingeroepen bij de vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, steunt op de gegevens van het standaard medisch getuigschrift. Anders dan de verzoekers voorhouden, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee niet dat de verwerende partij zich voor die beoordeling enkel en alleen op de vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift mag steunen. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen integendeel de door de verzoekers als nieuw ingeroepen niet-medische gegevens aangaande de beschikbaarheid van en de toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst beoordeeld. Hij overweegt in het bestreden arrest met betrekking tot de door de verzoekers aangehaalde rapporten uit 2010 immers dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat in de beslissing van 20 februari 2012 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van de betrokkene en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst werden onderzocht. Hieruit blijkt voldoende duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de rapporten uit 2010 niet als nieuwe elementen heeft beschouwd in het licht van het onderzoek in 2012 van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen. De kritiek van de verzoekers als zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben geschonden door te oordelen dat de elementen buiten het standaard medisch getuigschrift niet mogen worden onderzocht, mist dan ook feitelijke grondslag.

Het eerste middel is in die mate ongegrond.

9. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

Te dezen lieten de verzoekers in een eerste middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de verwerende partij in de eerste aanvankelijk bestreden beslissing ten onrechte stelde dat het bij de aanvraag van 24 april 2013 gevoegd medisch getuigschrift melding maakt van een ongewijzigde gezondheidstoestand in vergelijking met de eerdere aanvraag. In het bestreden arrest wordt daarop geantwoord dat de verzoekers reeds eerder een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hadden ingediend die ongegrond werd verklaard, dat in het standaard medisch getuigschrift bij de aanvraag van 24 april 2013 die tot de beslissing van 16 mei 2013 heeft geleid dezelfde medische elementen werden ingeroepen die bij de vroegere aanvraag werden ingeroepen, dat dit niet door de verzoekers wordt betwist en dat dit volstaat om de aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren.

Als administratieve cassatierechter komt het de Raad van State niet toe zelf te oordelen of de verzoekers in hun aanvraag van 24 april 2013 al dan niet nieuwe medische elementen hebben aangevoerd in vergelijking met hun vorige aanvraag. Het blijkt echter dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de hiervoor aangehaalde motivering niet is ingegaan op de uitdrukkelijke kritiek van de verzoekers dat bij de aanvraag van 24 april 2013 wel degelijk andere medische omstandigheden werden ingeroepen dan bij de aanvraag van 16 januari 2012. Met de vaststelling dat de verzoekers het gebrek aan nieuwe elementen niet betwisten, miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat dat betreft het middel en laat hij na het te beantwoorden, zodat de in artikel 149 van de Grondwet

en in artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht is geschonden.

10. Het eerste middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest wat betreft de verwerping van het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste aanvankelijk bestreden beslissing.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

11. De verzoekers werpen in een tweede middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhalen, de schending op van de artikelen 39/65 en 74/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Zij voeren aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet motiveert waarom de verwerende partij zonder enige bijkomende motivering de maximumtermijn voor het opleggen van een inreisverbod kon opleggen. De verzoekers hadden nochtans aangevoerd dat de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet adequaat waren gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. Zij achten derhalve de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden. In het bestreden arrest wordt enkel overwogen hoe artikel 74/11 van de vreemdelingenwet is ontstaan en dat bij het opleggen van een inreisverbod de in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM), bedoelde afweging moet worden gemaakt. De verzoekers merken op dat het evenredigheidsbeginsel ruimer is dan een afweging louter op grond van artikel 8 van het EVRM. Er moet steeds worden nagegaan of de duurtijd van het opgelegde inreisverbod evenredig is met de verstrekkende gevolgen ervan, hetgeen te dezen niet is gebeurd. Ook indien een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk is, moet het bestuur rekening houden met de specifieke omstandigheden, met name de

door de verzoekers aangebrachte informatie dat een efficiënte behandeling voor de medische problemen niet afdoende aanwezig is in het land van herkomst.

12. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat in de aanvankelijk bestreden tweede, derde en vierde beslissing met toepassing van artikel 74/11, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, waarbij werd gewezen op het feit dat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting, hetgeen ook uitgebreid werd toegelicht. Volgens de verwerende partij heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarom geoordeeld dat die aanvankelijk bestreden beslissingen naar genoegen van recht op draagkrachtige motieven zijn gesteund.

Beoordeling

13. Het tweede middel is enkel gericht tegen de verwerping van het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede, de derde en de vierde aanvankelijk bestreden beslissing, dit zijn deze waarmee een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod wordt gegeven, doch slechts in de mate dat daarmee aan iedere verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

De beslissing houdende inreisverbod is volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat ze op afzonderlijke motieven is gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering, doch dit is thans niet ter zake.

14. Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt

de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de tweede, derde en vierde aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet vermeld dat “de beslissing tot verwijdering gepaard (gaat) met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen: 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan; betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 20.02.2013, betekend op 11.03.2013/08.03.2013”.

De verzoekers hebben voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer aangevoerd dat zonder enige motivering de maximumtermijn voor een inreisverbod werd opgelegd en dat noch in de beslissingen zelf noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek is terug te vinden met betrekking tot de specifieke omstandigheden van de verzoekers. In het bestreden arrest wordt daarop geantwoord dat “wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, het zich onder meer moet vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling, ten minste wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een dergelijke situatie”, dat het in die bepaling geïncorporeerde evenredigheidsbeginsel het bestuur lijkt voor te schrijven om in voorkomend geval een afweging te maken zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM en dat, “aangezien de bevelen gelden voor het hele gezin [...] *in casu* geen sprake [kan] zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt nog dat de motiveringsplicht niet vereist dat een beslissing de motieven van de motieven vermeldt.

Zoals de verzoekers terecht laten gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval”. In

strijd met deze bepaling, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geen specifieke motivering is vereist om de maximumtermijn op te leggen omdat zulks de vermelding van de motieven van de motieven zou uitmaken. Op die manier legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verplichting die op de verwerende partij rust bij de vreemdeling zelf, die zou moeten aantonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd. Anders dan in het bestreden arrest wordt voorgehouden, kan de plicht om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, niet worden beperkt tot een toetsing aan artikel 8 van het EVRM. Evenmin kan worden ingezien waarom het feit dat aan alle gezinsleden een inreisverbod wordt opgelegd, een verantwoording zou vormen om zonder nadere motivering de maximumtermijn op te leggen.

15. Het tweede middel is gegrond wat de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet betreft en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest wat betreft de verwerping van het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede, de derde en de vierde aanvankelijk bestreden beslissing voor zover deze een inreisverbod bevatten.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 115.435 van 10 december 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor zover het de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Armoedebestrijding en Maatschappelijke Integratie van 16 mei 2013 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 24 april 2013 niet-ontvankelijk wordt verklaard en tegen de beslissingen van dezelfde datum waarmee een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd verwerpt.

2. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep voor het overige.

3. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

4. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

5. De verwerende partij word verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 525 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien maart tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,

Daniël Moons,

Carlo Adams,

met bijstand van

Joris Casneuf,

kamervoorzitter,

staatsraad,

staatsraad,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques